

-re, -remos, -reis, -ren, port. -r, -res, -r, -rmos, -rdes, -rem, și se întrebuițează exact în aceleași împregiurări în care se întrebuițează și timpul românesc.

Originea futurului conjunctivului spaniol și portughez se pune în futurul II indic. latin de *Diez* (Gramm. Ved. 528, 1007 nota), care se bazează pe terminația veche spaniolă a p. I s. -ro pro-ré precum și pe întrebuițarea acestui timp în aceleași împregiurări în care se întrebuița și futurul II indic. latin. Impregiurarea însă că terminația -re de la prima persoană a timpului românesc, pe care *Diez* nu-l cunoștea, este cu totul contrarie analogiei provocate de persoanele I singulare de la toate celelalte timpuri, precum și aceea că terminația mai veche a timpului spaniol -ro apare numai sporadic și a putut lesne proveni prin analogia aceleiași persoane de la prezentul indicativului, ni dau puternice bănueli că forma de timp spaniolă, portugheză și rominească care ne preocupă își are originea în perfectul conjunctivului latin, cu atât mai mult cu cât futurul II indic. și perfectul conjunct. latinești, după cum la formă erau mai identice, tot astfel la înțeles se confundau în propozițiile condiționale.

b) Sintactice,

α) În vreme ce în limba de astăzi articolul se întrebuițează totdeauna la sfârșitul substantivului, exceptînduse numai genitivul și dativul numelor proprii masculine, unde se întrebuițează articolul totdeauna înainte (omul, omului; casa, casei; etc.; Petru, lui Petru), în sec. XVI se găsesc exemple de întrebuițarea articolului înaintea numelor proprii feminine de genitiv-dativ: *ИАКА МСЕРІЕН ТАЛЕ* în *Слра Фива Фечорь*, *Bibl. Or. Fac. XVIII, 10*; *СНСЕРЖ ІРЖ* în *ТАМАР ІАКЖТЖ*